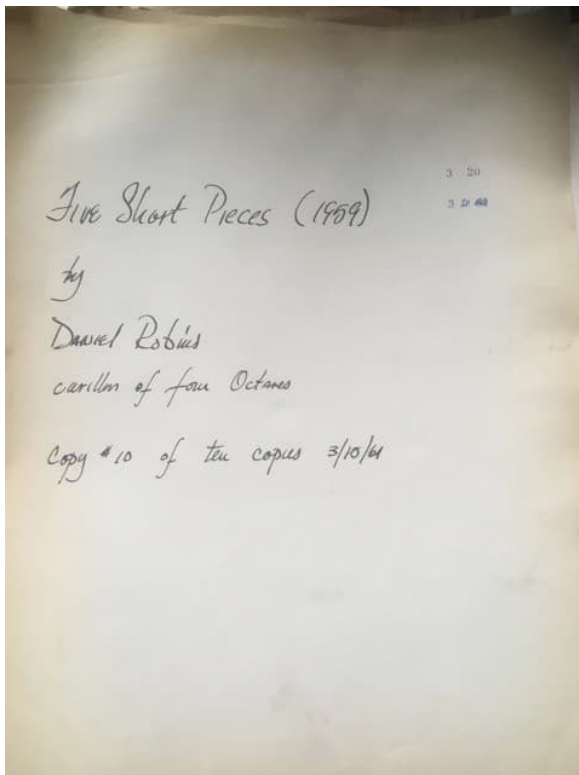

Composities van Daniel Robins

Daniel Robins schreef tijdens zijn verblijf in Nederland *Five Short Pieces* voor carillon. Het archief van de familie Van Balkom in 's-Hertogenbosch bevat hiervan een volledige eerste druk, een lichtdruk uit 1961. Deze telt 18 pagina's en is nr. 10 uit een oplage van 10, zoals op het handschrift staat. Zowel notenbeeld als tekst zijn van Robins' hand en de datering van de deeltjes varieert van december 1959 tot juni 1960. De bibliotheek van de Nederlandse Beiaardschool bezit alleen deel 5, dat met 'Delft 1 april 1960' gedateerd is en voorzien van een aantekening 'Copyright 1962 GCNA'.

Five short pieces – Vijf korte stukken

Foto's: Joost van Balkom

Dit werk bleek te moeilijk voor de meeste collega's, zodat de GCNA de publicatie ervan terugnam. Jaren later gaf de GCNA het opnieuw uit, nu in een door John Gouwens aangepaste vorm. Daniel Robins voerde zelf in 1960 de *Five Short Pieces* in Rotterdam uit en later, in 1961, in Culver, Indiana, voor zijn advancement recital (te vergelijken met een toelatingsexamen) bij de GCNA.

Leo Samama schrijft over deze compositie: De *Vijf Korte Stukken*, zoals op het handschrift in het Nederlands staat, die tussen 1 december 1959 en 26 juni 1960 gecomponeerd zijn, tonen een componist die trefzeker met de beiaard omgaat en op momenten bepaald technisch veeleisende muziek durfde te schrijven. Wie deze muziek vergelijkt met wat er in de jaren rond 1960 op het gebied van de hedendaagse muziek werd geschreven, moet constateren dat zowel harmonisch als melodisch Robins aan de voorzichtige kant is. Zeker, zijn muziek is in veel gevallen verfrissend dissonant maar ook welluidend; zij maakt hier en daar gebruik van ver doorgevoerde chromatiek, echter zonder het gevoel van een tonale basis aan de luisteraar te ontnemen. Kortom, we bevinden ons eerder in de wereld van de gematigd modernen, bij voorbeeld Henk Badings, dan in die van de toenmalige avantgarde zoals Kees van Baaren (1906-1970). Maar wanneer we diezelfde muziek vervolgens vergelijken met wat er in diezelfde jaren grosso modo voor beiaard werd gecomponeerd,

dan blijkt dat Robins inderdaad voor de beiaard serieuze concertmuziek wilde schrijven en geen bewerkingen of imitaties van volksmuziek of koralen.

Elk van de vijf stukken heeft een beknopt grondgegeven, een soort thematische cel, die stap voor stap lyrisch melodisch wordt uitgewerkt. Tegelijk geeft Robins blijk barokke technieken als fugato en variatie goed te beheersen; hij was immers opgeleid tot organist en klavecijnist. In zekere zin zijn de Five Short Pieces dan ook een moderne afspiegeling van de barokke suite. De speeltechnische vereisten van deze muziek, die hij immers in eerste instantie voor eigen gebruik had geschreven, verraden zijn eigen virtuositeit op een instrument, dat hij toen pas enkele jaren eerder had leren kennen, en waarvoor hij in 1959 naar Nederland was gekomen.

Eveneens uit 1960 dateert Robins' *Sonate, hommage à Matthias van den Gheyn*. Deze verscheen in 2008 in druk bij de GCNA. Robins' parafraze over *Resonet in Laudibus* dateert van 1955. Ronald Barnes bewerkte het in 1963 waarna Robins zelf er in 1966 nogmaals mee aan de slag ging. Deze drie versies zijn uitgegeven bij America Carillon Music Editions (ACME).